

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

oversat af C. N. Rosenkilde.

Augusts Forvandlinger eller Drengen i sex
Skikkelser : en underholdende Billedbog for
Drenge, med syv colorerede bevægelige
Kobbere

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt i H. F. Poppes Bogtrykkerie,
1823

Fysiske størrelse | Physical extent:

47 s.

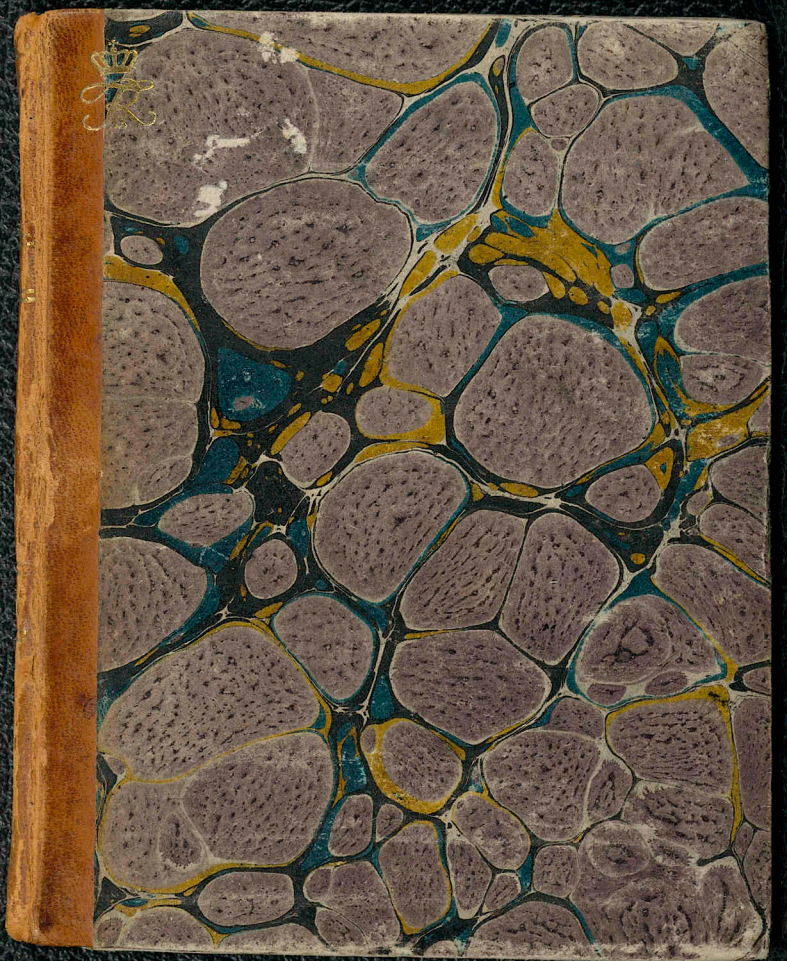
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

6th
151-237

494

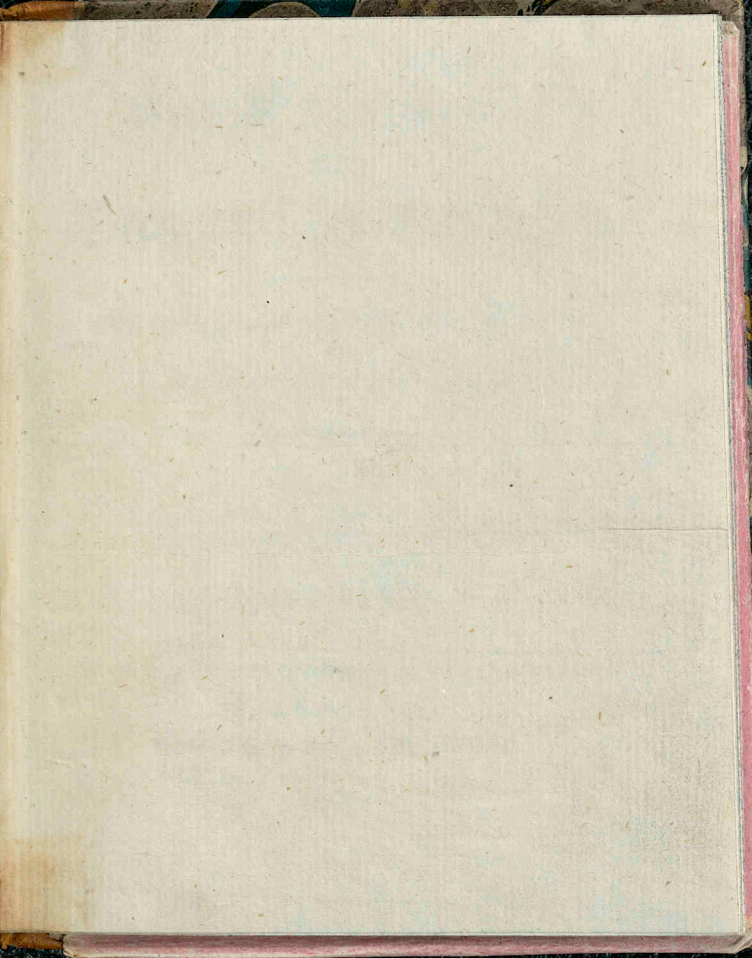
DA 3- rum

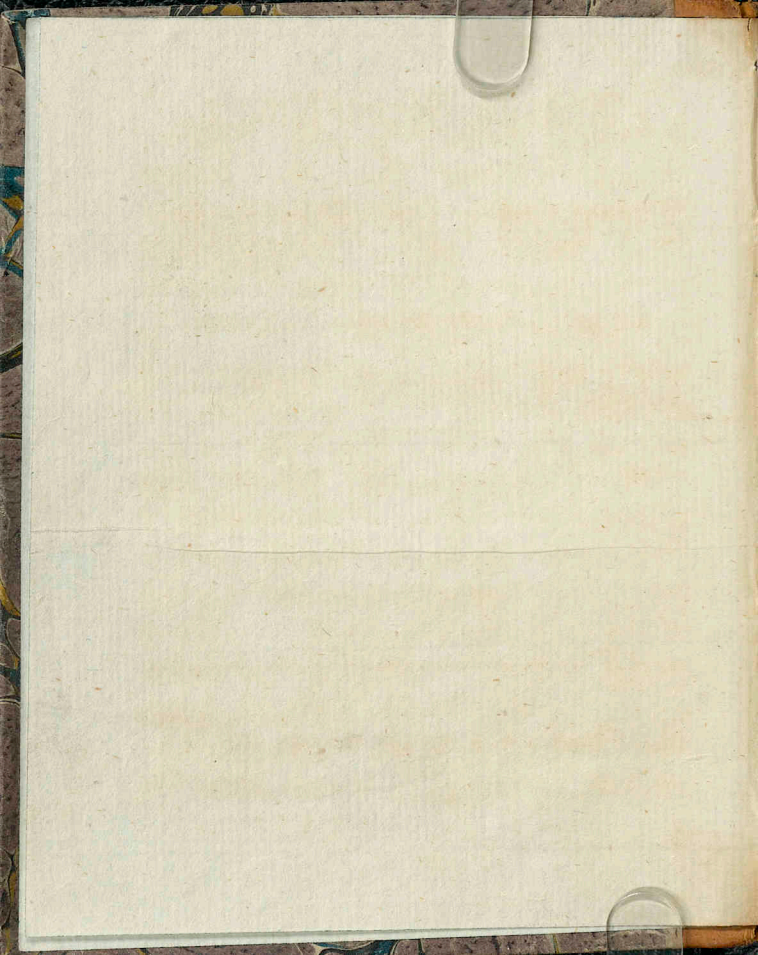
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022847261

Augusts Forbandlinger
eller
Drengen i sex Skikkelser.

En underholdende Billedbog for Drengene,
med
syv colorerede bevægelige Kobberer.

Oversat
af
C. N. Rosenkilde,
kongelig Skuespiller.

Kjøbenhavn.
Erobt i H. F. Popp's Bogtrykkerie.

1823.

Staatliche Bibliothek

1884

Staatliche Bibliothek

Det kongelige Bibliotek

1884

Det kongelige Bibliotek

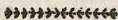
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Det kongelige Bibliotek

Det kongelige Bibliotek

1884

Forste Forestilling.

August som ung Spradebasse.

August var fra sin Barndom en smuk artig Dreng. Det vidste han meget vel; thi han hørte det dagligen af sin Moder, som holdt meget af ham. De gode Fruentimmer, der kom for at besøge hans Moder, fortalte ham ogsaa, for at glæde Moderen dermed, vel hundrede Gange om Dagen, at han var en allerkjæreste lille Dreng. Ja, Moderen havde endogsaa, da han endnu var et ganske lille Barn, ladet ham male, som

Amor med Bue, Pile og Pilekogger, og hun kunde aldrig see sig møet paa dette Malerie, saa forelsket var hun i den Lille; men desværre til hans Skade. Var det vel et Under, at den kjære August allerede fra Barnsbeen blev forføngelig, at han satte en stor Priis paa sit Legems Skjønhed og hans pene Klæder?

Da han var tolv Aar, var han allerede en fuldendt Spradebasse. Naar han traadte ind, pyntet efter den høieste Mode med blaa Frakke, spraglet Halsstorklæde, opstivet under Drene ved et Bind, som en Brandmuur, blommet Vest, foldede Beenklæder, snevre Støvler med Sporer og en Hat efter den nyeste Smag, saa troede han at Alles Dine og Tanker vare fæstede paa ham. Rigtignok skjelede ogsaa hans kjælende Moder og mangan eenfoldig Tante altid efter ham, naar han saaledes spankede affted; men hun vidste ikke,

at fornuftige Folk tænkte ganske anderledes om hendes lille Søn, der hverken udmærkede sig ved Kundskaber eller et ypperligt Hjerte; thi August voxte ganske uvidende til.

Endeligen indsaae Forældrene, at det var høist nødvendigt, ogsaa at sørge for Augusts Landsdannelse, for at han dog ikke ganske skulde voxte op til en Generaldagdriver, der havde lidt uden og slet intet inden. Forældrene satte ham i et Dannelsesanstalt for Drengene. Det kostede Moderhertet en haard Kamp; men lille Mama maatte lade det skee, fordi Faderen fordrede det. Skilsmisssen var haard og der flød mange Taarer.

I Begyndelsen kunde den unge lille Herre slet ikke finde sig i at sidde ved Studerebordet; han havde ti Gange heller staaet for Speilet, eller drevet omkring og gjort lystige Streger hos Bekjendtere og Fremmede.

Men Vanen gjør Alt fordrageligt. Vor August begyndte efterhaanden at vænne sig til at lære, og han viste sig allerede ofte saa flink, at hans Lærer var tilfreds med ham.

Skoleaaret gif rast affted og Ferietiden nærmede sig. En Deel af samme vilde han tilbringe hos sine Forældre, og siden vilde han henleve den øvrige Tid ret efter sit eget Hoved, fri for alle Lænker, hos sine Tanter; thi hos disse behøvede han ikke at være bange for sin Fader, der ofte gjorde en suur Mine til hans Skjæmsstykker og mange Gange var streng for Alvor.

Begge Tanterne vare gamle, godmodige og lettroende Fruentimmer, som elskede August af Hjertet og maaskee altfor meget, og som gjerne undskyldte hans lystige Streger, fordi han var ung, smuk og deres Søsters kjære Son. De

henlevede hele Varet paa Landet og vare rige; derfor stode de ogsaa i stor Unseelse hos den hele Familie, og enhver af deres Beslægtede søgte at vinde deres Gunst, fordi han haabede at komme til at arve dem.

Hos disse gode Tanter tilbragte August hele Septembermaaned; ogsaa ofte Halvdelen af October, og hans Forældre undlode ikke at tage ud fra Byen for at besøge ham.

I de første Aar gjorde August sine Tanter megen Fornøielse i Ferietiden, og de gjengjældte ham med den hjerteligste Hengivenhed og herligste Beværtning, som han søgte at besvare dem ved alle Ytringer af den inderligste Erkjendtlighed og ved forekommende Artighed.

Men senere gik det ikke saaledes. Da August blev større, kjædede han sig i Selskab med de

gamle Tanter, der dog meente ham det saa godt; han fandt ikke længere nogen Fornøielse i at underholde sig med dem paa en barnlig Maade og vidste ikke hoorledes han skulde fordrive de lange Efteraarbaftener. Ganske andre Ting løb omkring i hans Hoved, end at læse for dem i en Bog, naar det begyndte at mørknes, at spille et Parti Whist, P'Hombre eller Dam med dem. Han havde langt heller tumlet sig omkring paa en rask Hingst og lobet omkring i Skov og Eng med Bøssen paa Skulderen for at jage Kramsfugle, Snepper, Harer og Ræve.

I de følgende Ferier bekymrede den unge Neveu, sig kun meget lidet om Tanterne; det lod ikke engang som om han havde boet hos dem, thi han blev aldrig nogen heel Dag hos dem. Den hele Ferietid tilbragte han i Omegnen med

Besøg og andre Fornøielser; og i al den Tid vare de gamle Lanter upasfelige, maatte holde Stuen og havde ingen Udspredelse.

Det fortrod dem nu meget og de lode ogsaa deres utaknemmelige Neveu tydeligen forstaae det. August var, uagtet alle hans Feil, dog i Grunden en godmodig Dreng; men letfindig, kaad, ja, ofte endogsaa pokidsk. Han indsaae, at han havde fornærmet Lanterne, der paa alle muelige Maader sørgede for hans Fornøielse, meget haardt, og han tænkte paa et Middel til at forsone sig med dem.

Ligefrem at gaae til dem, for at bede dem om Forladelse — det kunde han nu slet ikke beqvemme sig til. Han vilde overraske de gode Lanter, han vilde snige sig ukjendt ind i Huset, ind i deres Selskab, og kaste sig i deres Arme.

Han kjendte sine Tanter og vidste, at han ad
saadan en listig Wei, der forskaffede dem et lystigt
Spøg og noget at lee af, vist ogsaa let kunde
snige sig ind i deres Hjerter.

Anden Forestilling.

August som ung Theolog.

Santerne førte almindelig et stille, indgetogent Liv, og tilbragte stedse en Deel af Formiddagen i Kirken og med Bøn. De fromme Damer yn- dede ogsaa meget Omgang med forstandige Geis- tige, hos hvem de ofte søgte Trøst og Raad. Derefter anlagde August sin Plan. Han lod sin sorte Klædning indrette nøiagtigen paa den samme Maade, som de unge Theologer, der studere ved Universiteterne, pleie at bære den, og søgte at

udforske, naar Lanterne om Astenen sildig vilde komme hjem fra et Besøg.

Ganske forklædt som en ung Theolog lurede han paa den Dei, som Lanterne maatte komme ad, naar de skulde tage hjem. Han ventede en Tidlang forgjæves, og hans Hjerte bankede saa ofte han saa nogen komme langt borte. Det blev efterhaanden Tusmørke, tilsidst blev det ganske mørkt og han tvivlede allerede om, at han kunde vente saalænge indtil hans Lanter kom; thi med hans uroelige Mand og ildfulde Temperament varede næsten Alt for længe for ham.

Endeligen hørte han Trin langt borte, og det syntes ham nu ganske vist, at det maatte være Lanterne, der stedse kom nærmere. Han gik dem imøde med Hatten under Armen og hilste dem anstændigt. Begge Damerne besvarede hans Hilsen med gjentagen Deien. Han spurgte

dem venligen med forstilt Stemme om denne Bei ikke gif til Klosteret Neuburg, hvor han vilde overnatte. En af Lanterne svarede, at han vel var paa den rette Bei dertil; men at han maatte gaae to Miil endnu, førend han naaede det; at han let kunde forvilde sig nu i den mørke Nat og derfor gjorde bedre i at blive her paa Stedet. De indbøde ham tillige til at tage sit Natteteleie paa deres Landsted, hvor han vilde finde et beqvemt Leie, og blive forsynet med Alt paa det bedste.

Den unge Reben, der endnu stedse var ukjendt, takkede meget forbindtlig for den venstabelige Indbydelse og undskyldte sig med det Foregivende, at han bestemt maatte indtræffe i Klosteret Neuburg, fordi man der vilde vente paa ham hele Natten og være i Frygt for hans Skyld. Han foregav ogsaa, at hans Vogn

snart maatte indhente ham; thi han var kun gaaet forud, imedens Hestene bleve forede, for at gjøre sig lidt Bevægelse, da han den lange hede Dag bestandigen havde sat i Vognen.

Tanterne beklagede, at de ikke kunde give den Fremmede det Nattelye, de saa gjerne tilbøde ham, og indbøde ham til ganske sikkert at besøge dem, naar hans Bei en anden Gang førte ham herigjennem, da han altid skulde finde en god Modtagelse.

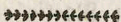
"Mine naadige Damer!" sagde da den ubekjendte Fremmede; "Deres forekommende Godhed tillader mig at vove en Bøn til Dem. Jeg har en Nærpaarsvende, der lever ganske adskilt fra Verden, som Eneboer. Han kommer herhid i Morgen, for at indsamle milde Gaver, hvoraf han lever."

”Man har! berømt Deres Huus, og Dem selv, mine Raadige, som velgjørende Damer, for ham; saaledes har han i Dag ved min Gjennemreise selv sagt mig; jeg beder Dem ret inderligt, at De vil modtage ham og give ham det Rattelye, som de saa venfskabeligt og vistnok af et godt Hjerte have tilbudt mig; og hvis jeg tør vove en anden Bøn til Dem, da vil jeg bede Dem om Tilladelse til at overgive Dem dette Brev, som jeg ønsker at De vil levere til ham.”

Begge Lanterne toge imod Brevet, ønskede den ubekjendte Fremmede en lykkelig Reise, toge Afsked med ham, talede endnu meget om ham paa Hjemveien og bebreidede sig selv, at de ikke havde spurgt om hans Navn; thi de syntes begge to, at der var noget bekjendt hos ham. De haabede at han skulde gjøre dem et Besøg paa

Tilbagereisen, for at blive nærmere bekendt
med dem, og ingen af dem formodede hvad det
var for en Bekjendt, der staa under den frem-
mede Ubekjendte.

Tredie Forestilling.

August som Eneboer.

August loe i sit Jnderste over, at han var slups
pen saa godt bort fra Lanterne, og lovede sig
herlige Løier, naar hans ny Rolle atter kunde
lykkes ham ligesaa godt. Men han havde anlagt
Alt saa forsigtigt, at han næsten var vis paa et
lykkeligt Udfald. Hvad gjorde vel nu den skjelmste
Dreng? Han havde vidst at skaffe sig en saadan
Dragt, som Eneboerne pleie at bære; denne trak
han paa og gik henimod Aften, med Betlerposen

ved Siden, til sin Tantes Landsted og bad ydmyg-
 geligen om Nattelye. Han blev modtaget med
 Glæde, og man sagde ham, at der allerede Af-
 tenen i Forveien var bleven indlagt et godt Ord
 for ham, og at det var Beboerne ret kjært, at de
 kunde forskaffe ham Roelighed og Bequemmelig-
 hed efter Dagens sure Arbeider.

Eneboeren takkede meget ydmygt og sagde,
 at han gjerne nyiedes med det Ringeste, naar
 han kun blev velvilligen modtaget hos gode Men-
 nesker. Lanterne indlobe sig i Samtale med
 ham og beklagede ham, at han havde valgt en
 saa besværlig Stand, og endogsaa maatte vandre
 omkring fra Huus til Huus imellem de udan-
 nede Folk for at indsamle Gaver til sin Under-
 holdning, hvorved han vel maatte bære mange
 Ubehageligheder.

August som Eneboer, havde vel gjerne undveget alle lange Samtaler med Lanterne, for ikke at blive kjendt. Men Munden løb alt for meget paa dem, og de vare meget for nysgjerrige, til at lade være at spørge ham om Alt hvad de ønskede at erfare. Der var altsaa intet andet Middel tilbage for ham til at undgaae Opdagelse, uden at lade, som om han havde en saa særdeles Verbødighed for Lanterne, at han satte sig i en Krog af Bærelset, hvor Lyset kastede Skygge paa ham, og trak Hatten dybt ned i Dinene.

Da August nu saae, at man slet ikke ahnede hvem der var skjult under Eremitkjortelen, begyndte han at faae Munden paa Gang, fortalte meget om de Besværligheder, hans Stand medførte, og sagde, at det var ikke længer siden,

end i Dag, at en skarnagtig Knægt havde kastet en Steen efter ham.

Har De da ikke tugtet Drengen derfor? spurgte den ene Tante.

"Det er skjønnere at tilgive, end at hævne og Du skal have større Fortjeneste derfor", svarede Eneboeren. Jeg huffede, for at kue mig til Saalmodighed, paa Historien om Dervischen i Tyrkiet, som det heller ikke gif bedre end mig, og som heller ikke hævnede det, skjønt det stod i hans Magt.

Denne Dervisch bad en Dag en riig og ansæelig Mand om en Almisse. Denne nægtede ham den med grove Ord, og kastede endogsaa en Steen efter ham. Dervischen svarede aldeles intet dertil, leed Fornærmelsen ganske rolig, løstede Stenen op og tog den med sig. "Tidlig eller sildig, sagde han ved sig selv, kommer der vel

engang en Tid, da jeg kan hævne mig paa denne haardhjertede og ubarmhjertige Mand. Den samme Steen, som han har kastet paa mig, skal engang falde tilbage paa ham.”

En lang Tid derefter hørte Dervischen en forfrækkelig Allarm i en Gade. Han løb til og spurgte, hvad der var paa Færde. Man sagde ham, at den samme rige og anseelige Mand, der havde behandlet ham saa haardt, var bundet til en Kameel, for et Bedrageri, og blev nu trukket igjennem Byen til Spot og Skam, for at enhver, der vilde, kunde søge Hævn og retfærdig Straf over ham.

Da greb Dervischen hurtig efter sin Steen, som han endnu stedse bær hos sig, for at kaste den efter ham. Men paa engang blev han staaende nedstunken i Tanker. Han kastede Stenen langt bort fra sig. ”Aldrig, aldrig skulle vi

hævne os paa dem; som have fornærmet os," sagde han høit, "ja, vort Hjerte bør ikke engang nære Tanken om Hævn; thi enten er vor Modstander for mægtig, til at vi kunne tilføie ham noget Ondt, eller han er ulykkelig og hjælpeløs, og da var det grusomt at krænke ham endnu mere, ved en Fornærmelse imod ham af Hævn." Han gjorde ikke alene den Mand, der engang havde viist sig saa haard imod ham, intet Ondt, men han afholdt ogsaa andre fra at krænke den ulykkelige Straffede."

Denne Historie havde behaget Lanterne og over Eneboerens Tale havde de forglemt, at give ham det Brev, som de i Gaar havde faaet af den unge Theolog. Eneboeren brækkede Seglet og læste høit: August, den godmodige August, indseer nu, hvor meget han har forbrudt sig imod hans to gode Lanter, som han skylder saa megen

Erkjendtlighed; han beder dem ydmyg om Forladelse, han lover Bedring og kan ikke hvile, før de ikke længere ere vrede paa ham, og han af deres egen Mund selv kan høre, at de have tilgivet ham. Han er nær ved dem og venter det glade Øieblik, da han skal kaste sig i deres Arme og sige dem, hvor ømt han elsker dem.

Begge Lanterne studsede; hvad der stod i Brevet angaaende August traf deres Hjerter. Kjender De vor Neveu, August? spurgte den ene af dem. "Saa godt, som jeg kjender mig selv," svarede Eneboeren, "og det bliver mig paalagt i dette Brev, at jeg skal indlægge et Ord for ham hos Dem, fordi han troer, at De endnu stedse ere vrede paa ham, han troer sig ikke til at gaae den lige Vei til Deres Huus, fordi han frygter, at han skal blive vtiist tilbage, da han har saa meget

at bebrejde sig, i Henseende til hans Opførsel imod Dem."

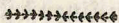
"Lad ham kun komme," svarede den anden Tante hurtigt, "alt skal være ham tilgivet, dersom han herefter viser sig artigere."

Nu, saa staaer han for Dem, raabte nu August, idet han skjød Hatten tilbage, og hurtigt kastede Eremitdragten bort fra sig; her staaer August for Dem og beder Dem inderligt, kjære gode Tanter, at De atter ligesaa velvilligen vil give ham en Plads i Deres Hjerter, som De have skjænket ham den i Deres Huus.

De gode Tanter kunde slet ikke komme til sig selv igjen, for Forundring og Forbauselse, og ved denne List, der havde skjænket dem saa mange Fornøielser, havde August ret ordentlig befæstiget sig i deres Hjerter. Han fortalte dem derpaa, hvorledes han allerede i Gaar ukjendt havde talt

med dem paa Veien, og hvorledes den hele Hi-
storie hængte sammen. Der var nu ingen Ende
paa Latteren over dette Spøg. August blev i nogle
Uger hos sine Tanter, indtil hans Fader hentede
ham, da han skulde gjøre en lang Reise i Forret-
ninger, paa hvilken August skulde følge ham,

Fjerde Forestilling.

August som Uhlán.

Da August var kommen tilbage fra Reisen, vilde han igjen vise sig for sine Tanter paa en ganske egen Maade, hvorved han haabede at gjøre dem en stor Fornoielse. Der laae en Escadron Uhláner der i Egnen og August blev snart bekendt med Officererne og Cadetterne. En af de sidste lignede ham i Bæxt og Hvide. August tog engang hans Uniform paa for Spøg, og den passede ham som om den var syet til ham.

Nu var hans Plan lagt, at han vilde komme ukjendt og forklædt som Uhlant til Lanternes Landsted og der havde et ret lystigt Spøg med dem. Han laante Cadettens Uniform og Baa: ben, og klædte sig paa. Han saae herlig ud i denne Forklædning. Hvid Uniform med blaa Opflager, en rød polst Hue med en høi Fjerbust, en lang krum Sabel, der slæbte paa Jorden efter ham, paa Landsen en flagrende Fane, alt klædte ham herligt og som det var gjort til ham, og han skikkede sig saa godt i Uniformen, som om han allerede havde gjort et Par Feldttog med. I Riden var han desuden allerede øvet, og han sad saa fast i Sadelen, som om han var naglet til den.

Nu galopperede han en Aften, da det var Tusmørke, til Lanternes Landsted; og stødte vældeligen mod Porten med Landsen. "Luf op!

raast, luk op!" raabte han, som en drabelig Militair, "her er en Soldat med en Indqvarterings-seddel og vil ind! Heida! er der ingen som horer?"

Der kom en Ejener, han aabnede den lille Laage og fortalte Rytteren, at han maatte nok være redet til et urigtigt Huus, da man ikke her gav Qvarter, men havde leiet Bærelser i Bærtshuset for det Mandskab man ellers her skulde modtage. "Jeg er viist herhid," sagde Uhlanen barskt, "læs kun Indqvarterings-seddelen. Der staaer tydeligt Nummer 99 paa den; gjør derfor ingen Omstændigheder; men luk Porten op, ellers skal jeg nok tvinge Jer dertil, med den blanke Sabel og lære Jer Mores!"

Ejeneren blev bange for denne drabelige Krigsmand: uden Fruernes Tilladelse torde han ikke lade ham slippe ind, og en Dragt Prygl af

den blanke Sabel, der fulgte efter, om han vedblev at nægte den barske Krigshelt Indmarsch, den havde han ikke Lyst til. Han løb derfor paa det hurtigste til Fruerne, og skildrede dem ængstelige Uhlansens paatrængende Fordring, hvorhos han havde ladet ham blive uden for Porten og slaaet den lille Laage i Laas efter sig.

Imidlertid larmede Uhlanen forskrækkelige paa Porten, den ene Gang efter den anden. Lanterne vidste i Begyndelsen hverken Raad eller Hjelp;] endeligen fattede de Mod og gik selv til Porten, da de haabede at bringe den vilde Krieger til Roelighed ved gode Ord.

Da Krigsmanden saae Damer for sig, blev han mere estergiven og høflig, ja endog artig. Ligesom han truede Tjeneren med Wildhed, saaledes søgte han nu ved artige Smigrerier og Bønner at saae det, som han ikke kunde sætte igjens

nem ved Trubler. Han viste sin Indquarterings-
 seddel med Ærbødighed, den løb bestemt paa des-
 ses Huus og han sagde, at det gjorde ham ondt
 dersom der skulde være angivet et falskt Huusnum-
 mer deri, da han havde redet en lang Veir i et
 maadeligt Veir, var træt selv, saavel som hans
 Hest og kunde derfor ikke nu søge længere omkring
 efter et andet Qvarter. Han bad derpaa meget
 høfligt, at de vilde lade ham komme ind af Men-
 neskekjærlighed og kun huse ham denne Nat; han
 haabede nok, at de frivilligen skulde beholde ham
 længere, naar de lærte ham noiere at kjende.

Et godt Ord finder et godt Sted, siger
 Ordspøget. Saaledes gif det ogsaa nu. Krigs-
 mandens artige Opførsel havde forsonet Lanterne
 med ham. De fandt selv, at det var haardt,
 om han i den mørke Nat og det haarde Veir
 skulde ride længere omkring uden at kunne finde

Hundsløye. De gave Befaling til at give ham et Bærelse i den underste Etage og at sætte hans Hest ind i Stalden, som ogsaa strax skete. Der blev tillige givet Befaling til at beværte ham anstændigt.

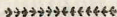
Der blev bragt en ordentlig Aftensmad ned til Krigeren og Lanterne sendte ham en Flaske god Viin fra deres eget Bord. Alt gik vor gode August efter Ønske; han blev ikke kjendt. Naar Tjeneren traadte ind i Bærelset med Mad eller Viin, da støttede August Hovedet paa begge Armenene, bedækkede en Deel af Ansigtet med Hænderne eller han vendte sig saaledes, at Tjeneren ikke kunde see ham i Ansigtet. Da han havde affpiist, lod han sig mælde hos Lanterne, for at takke for god Beværtning; da han vilde bryde op den næste Morgen ved Dagens Frembrud. Han fik Tilladelse til at komme ind. August blev

staaende ved Døren med Verbødighed og sagde Lanterne, hvor meget han var rørt over den gode Beværtning, som han havde nydt i deres Huus og paa deres Befaling, og at han aldrig vilde glemme denne Ære og Velgjerning. Han traadte nærmere for at kysse Lanterne paa Hænderne. Men et Haandtryk, stærkere end en Fremmed pleier at give det, forraadte vor August. En af Lanterne, der følte sin Haand stærkt trykket, saae ham i Ansigtet og gjenkjendte sin August.

Der var et Frydesfrig og en Larmen, saa at alle Huusfolkene løb sammen. "Jh, Du Er kessjelm, sagde den ene Tante, skal Du da altid have os til Bedste? I Dag har Du anlagt Dine Ting meget fiint, for at overraske os." "Hvor den Uniform klæder ham godt," sagde den anden, "han seer ud, som en sødt Soldat." Han

maatte nu besvare hundrede Spørgsmaal angaaende Reisen og hvorledes han havde faaet Uthlan:Uniformen; han blev omfavnet og kysket, og han havde ikke i lang Tid nydt en saa venlig Modtagelse. August blev nu hos sine Tanter i den øvrige Ferietid og de udsøgte og foranstaltede alt, hvad der kunde gjøre Opholdet hos dem ret behageligt for ham. Jeg maa sige det til hans Roes, han viiste sig ogsaa særdeles forekommende og artig imod sine Tanter, og de havde aldrig mere Marsag til at klage over, at han begik den allermindeste Uagtsomhed imod dem.

Femte Forestilling.

August som Minnesanger.

Den gode Tante Wilhelmines Navnedag nærmede sig, og indfaldt i Aar paa en Søndag, som August ogsaa havde fri i Skoleaaret. Flere Dage i Forveien blev der gjort store Forberedelser til Festen. Hos Lanterne var et stort og glimrende Selskab af Lykønsfende. Kun August var borte, og der kom ikke engang et Brev eller en artig Billet fra Byen til Tanten fra

ham. Det havde han dog aldrig forglemmt noget Aar, og Tanten kunde ikke tænke derpaa, uden at det gjorde hende inderlig ondt, at August kunde forglemme hende, hvorvel hun endnu stedse søgte at undskyldte sin kjære Neveu.

I den store, rigt udsmykkede og oplyste Sal var nu det hele glimrende Selskab samlet. Spillebordene bleve ordnede, og alle delte sig omkring dem, for at more sig med et eller andet Spil. Begge Lanterne vare meget opmærksomme, de havde enhver enkelt Person i det talrige Selskab i Diehyn, og vare omhyggelige baade for alle Tilstædeværende og for hver enkelt i Særdeleshed, for at ingen skulde mangle noget.

En Tjener traadte ind, og hvidskede Tanten i Øret, at en Minnesanger med en Luth bad om Tilladelse til at komme ind og han vilde sik-

fert ved sit skjønnne Spil og behagelige Sang for:
høie Fornoielsen hos alle Tilstedeværende. Tan:
ten tillod ham at komme ind.

Fløiddøren aabnedes og en ung, herligt ud:
smykket Minnesanger traadte ind. Hvide lange
Sjer slagrede paa hans himmelblaa Hue; hans
Klædning var orangegul og om samme flød en
høirod, med Guld kantet Kappe. Et Sværd,
som man i Riddertiden baer det i Gehængen, var
hans Vaaben. I Haanden holdt han en forgyldt
Luth. Efterat han med Værbødighed havde buk:
ket for hele Selskabet, indtog han den Plads,
som man havde anvist ham i Krogen ved Døren
og begyndte sit skjønnne Spil paa Luthen. Hele
Selskabet forstummede og han begyndte da at
synge:

Tre Engle kjærligt Dig omsvæve,
Dg Ønskerne fra dette Bryst,

Til Birkeligheds søde Lyst
 Bed deres Underkræfter hæve.

De Engle, som mit Qvad besynger
 Er Elskov, Laalmod, stille Haab,
 Ei siger Suk, ei Jammerraab
 Fra Hjertet, som til dem sig klynger.

Sin Myrtekrone Kjærligheden
 Til Von Dig, Hulde! nægter ei,
 Den plante Roser paa Din Bei
 Og trylle Dig til Glædens Eden.

I Livets lumre, tunge Dage
 Dig Laalmod, som en Skytsgud staae,
 Den lære Dig med Mod at gaae,
 Om end Du Kammers Last skal drage.

Dg naar en Sky Din Stjerne dunkler,
 Da være Haabet nær Dit Fjed,
 Det knuste Bryst det skjænker Fred;
 Thi evig mild det's Stjerne funkler.

En Engel, Edle givet vorden,
 Til disse Tre, sig slutter fro,
 Dg bliver Dig til Graven tro,
 Ven skab! er Englen's Navn paa Jorden!

Alle Tilstedeværende kunde ikke nok beundre den skønne Sang og det harmoniske Accompaniment af Luthen, og de vidste ikke, hvad de skulde gjøre af Minnesangeren. Alle formodede vel, at det gik ud paa at overraske den gode Kone, hvis Navnedag man høitideligholdt, og de gættede frem og tilbage, hvem Minnesangeren vel kunde være. Den anden Tante Rosalie, kom først paa

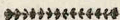
den Tanke, at det vel var August, der allerede flere Gange, til deres store Fornøielse, havde ledt dem paa uret Bei ved Forklædninger. Hun gif derfor nærmere til ham og saae ham skarpt ind i Dinene.

Det kunde August, der endnu stedse vedblev at spille de skjønneste Melodier paa sit Instrument, ei udholde længer. Han begyndte at trække paa Smilebaandet og tilsidst at lee, og han var forraadt. Da løb han til sin gode Tante, kastede sig om hendes Hals og bevidnede hende sin Glæde over, at han havde overrasket hende saa behageligt og bidraget sin ringe Skjærb til Dagens Høitidelighed.

August maatte gjentage sin første Vise og han sang endnu flere andre til største Fornøielse for de tilstedeværende Gæster. Derpaa gif man til Aftentasselet, der var meget rigeligt besat.

Siden fik man sig ogsaa en lille Dands, hvori
vor Minnesanger ikke var den sidste. Der blev
dandsset langt ud paa Natten og alle vare mun-
tre og glade, Selskabet skildtes først ad henimod
Morgen og August blev af et Par raske Heste ført
til Byen, hvor han maatte indtræffe til bestemt
Tid formedelst sine Studeringer. Men det
var længe siden han førte saa fornøiet til Byen.

Sjette Forestilling.

August som Gartner.

Ferietiden var atter for Døren og Begyndelsen af den skulde August tilbringe hos sine Forældre. Saaledes foregav han i det mindste.

Den gode Tante Rosalies Navnedag nærmede sig, og han vilde nu ogsaa i en ganske fremmed Skikkelse aflægge hende sin Lykonstning, for at gjøre hende en overraskende Fornøielse.

Men han maatte bringe Gartneren Simon i Forstaaelse med sig, dersom han vilde have Plac

nen til at lykkes. Denne havde just givet sin Gartnerdreng Uffkeed og August vilde antages i hans Sted, for at kunne udføre sin Plan.

To Dage før Rosalie-Festen er August Gartnerdreng i hans Tanter's Have, og arbejder saa flittig og flink, naar han seer dem langt borte eller i Vinduet, som om han havde lært Gartnervæsenet fra Barndommen af. Han seer kun lidt for galant ud til at være en almindelig Gartner. Det hvide Livstykke, de sribede Beenklæder, hans med Blomster og Vaand udpyntede lille Hat, klæde ham ret smukt.

Han bestjæftiger sig helst i Rosenalleen, for at tilberede alt, hvad han har i Sinde. Hans Tante vente ham derimod hvert Dieblik, da han endnu aldrig havde forsømt noget Nar, at indfinde sig paa Rosaliefesten hos sin Tante for at ønske hende til Lykke og bringe hende en

artig lille Foræring. "Det er dog besynderligt, sagde Tante Rosalie Aftenen før Navnedagen, at August ikke kommer. Han har dog allerede været hos sine Forældre i Ferierne og kunde let komme herhen. Han skriver mig heller ikke saa meget som en Stavelse til; Postbudet har allerede været her og bragt mig flere Gratulations-Breve; men fra ham hører jeg ikke det mindste Ord. Han har sikkert ikke forglemt mig, dertil kjender jeg ham alt for godt; men han fører vist noget i sit Skjold, som han vil rykke frem med, naar vi mindst tænke derpaa."

Under denne Samtale vare begge Lanterne komne ned i Haven, og gik henimod den Løvhytte, hvor Gartnerdrengen just nu var beskjæftiget. De traadte ind og bleve behageligen overraskede. Hele Løvhytten var udpyntet med de nydeligste Blomster der stode i Potter, som vare

ombundne med Blomsterbaand, hvorpaa der hængte
 smaa Skildter med smukke Vers, der indeholdt
 Ønsker i Anledning af Navnedagen. Saaledes
 stod der over Indgangen til Løshytten:

Som Duggen kvæger Mark og Eng
 Og smykker pragtfuld Blomsterseng,
 Saa kvæge Salighed og Lyst,
 O elskte Tante! Deres Bryst.
 Naar Glæden staaer i Deres Blik,
 Jeg Hjertets Ønske bønhørt fik.

Paa høire og venstre Side stode Rosentræer med
 følgende Deviser:

Gid mange Aar Dem Rosens Duften glæde;
 Thi mange Aar De Dydens Bei mon træde,
 Hver Attraae i den Edles Barm,
 Var reen som Lillien og som Rosen varm.

Paa det andet Rosentræ stod det Ønske:

O inderligt, af Hjertets Dyb jeg beder
 Til ham, som alt det Skabtes Vandring leder:
 De leve glad imens de vorder graa
 Og seent fra Verdens Fryd De gaae.

Paa en Forgjætmigei stod:

Naar broget Blomsterkrands af Kunsten flettet,
 I Dag Dem bringes til Erindrings Lyst,
 Da er Naturens Minde ei udsløttet
 Af Datterens det takopfyldte Bryst,
 Derfor jeg dristig op mig svinger
 Og skammer mig blandt Skaren ei —
 Reueuens Kjærlighed kun bringer
 Min simple Ur — en Glemmigei.

Den sidste Fiol prydedes af Verset:

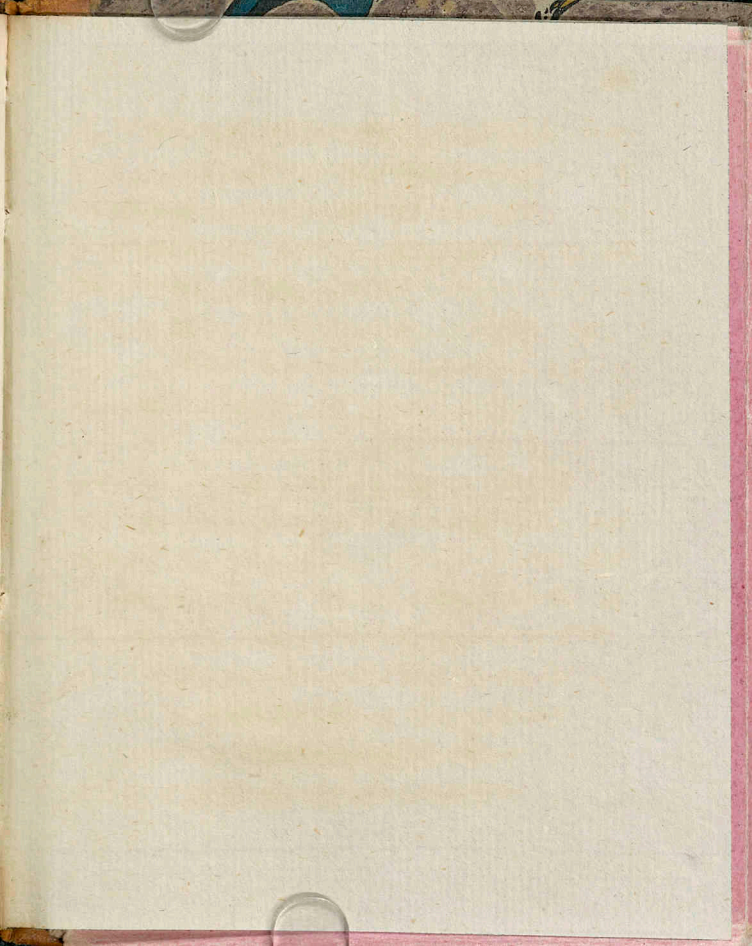
Modtag, o Elskte, denne Gave
 Som barnligt Sind vil offere Dem;
 Hvad Vædlere jeg end kan have
 Mit Hjerter alt har budet frem.

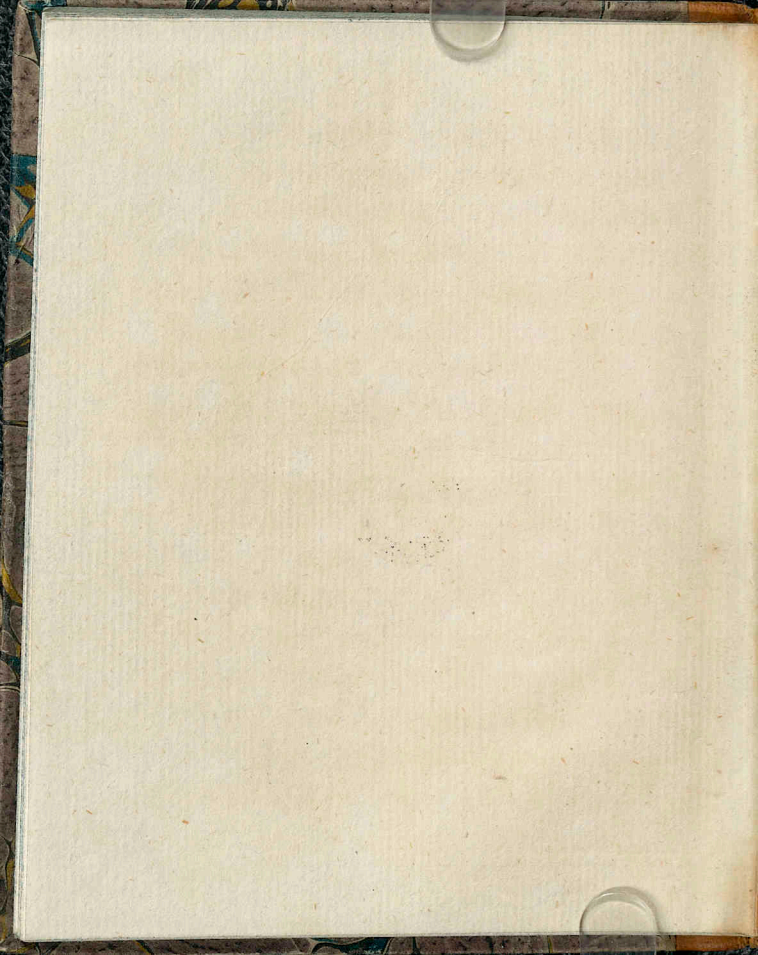
Blødestaarer perlede ned' over den gode Tantes Kinder, da hun saae sig saa behageligt overrasket. "Hvor er min Neveu, min kjære August?" raabte hun, hvor er han, at jeg kan trykke ham til mit Hjerte!" August var ikke til at see; thi Gartnerdrengen smuttede ud af Lovhytten, da Lanterne nærmede sig til den. De kaldte paa Gartneren, og spurgte, hvem der havde pyntet Lovhytten saa smukt? "Det har min ny Gartnerdreng gjort, svarede han og loe. Den Dreng skal komme, sagde Rosalie smilende. Gartnerdrengen traadte ærbødig hen for Damerne, tog sin Hat af Hovedet — og den kjære August stod foran dem.

Tante Rosalie kastede sig om hans Hals, kyssede ham, trykkede ham op til sit Hjerte og kunde ikke berømme ham nok for den store Fornøielse, han havde gjort hende. Aftenen og den

paafølgende Feskdag blev høitideligholdt, som den fortjente det; August bidrog saa meget til den almindelige Fornøielse, som han kunde, og havde endeligen lært, at underholde sig selv og andre paa en anstændig og roesværdig Maade.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines.

1.9.2017

1 fastklæbet figur

5 udklippede figurer

1 udklippet figur.

